

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

19 май 1998 година*

„Право на Общността – Принципи – Компенсирание между суми, платени по правото на Общността, и задължения, дължими на държава-членка – Обща селскостопанска политика – Регламент (ЕИО) № 1765/92 – Система за подпомагане на производителите на някои обработваеми култури”

По дело C-132/95

с предмет преюдициално запитване, отправено до Съда на основание член 177 от Договора за ЕО от Østre Landsret, (Дания), по делото, висящото пред този съд между

Bent Jensen and Korn- og Foderstofkompagniet A/S

и

Landbrugsministeriet, EF-Direktoratet

относно тълкуването на правото на Общността по отношение на компенсиране между суми, платени по правото на Общността и дългове, дължими на държава-членка, и на член 10, параграф 1 и член 15, параграф 3 от Регламент (ЕИО) № 1765/92 на Съвета от 30 юни 1992 г. за създаване на система за подпомагане на производителите на някои обработваеми култури (ОВ 1992 г., L 181, стр. 12),

СЪДЪТ,

в състав: г-н G. C. Rodríguez Iglesias, председател, г-н C. Gulmann и г-н M. Wathelet (председатели на състав), г-н G. F. Mancini (докладчик), г-н J. C. Moitinho de Almeida, г-н J. L. Murray, г-н J.-P. Puissochet, г-н G. Hirsch и г-н L. Sevón, съдии,

генерален адвокат: г-н N. Fennelly,

съдебен секретар: г-н H. von Holstein, заместник-съдебен секретар,

предвид писмените становища, представени:

- за г-н Jensen - от адв. Allan Philip, от адвокатурата на Копенхаген,

- за Landbrugsministeriet, EF-Direktoratet, от адв. Karsten Hagel-Sørensen, от адвокатурата на Копенхаген,

- за датското правителство, от г-н Peter Biering, началник на управление в Министерството на външните работи, в качеството на представител,

* Език на производството: датски.

- за ирландското правителство, от г-н Michael A. Buckley, Chief State Solicitor, в качеството на представител, и г-н Edwin R. Alkin, Barrister-at-law,
- за финландското правителство, от г-н Holger Rotkirch, Ambassador, началник на Правната служба в Министерството на външните работи, в качеството на представител,
- за шведското правителство, от г-н Erik Brattgård, Departementsråd, в качеството на представител,
- за правителството на Обединеното кралство, от г-н John E. Collins, Assistant Treasury Solicitor, в качеството на представител, и г-н Kenneth Parker, QC, и
- за Комисията на Европейските общности, от г-н Hans Peter Hartvig и г-н Thomas van Rijn, правни съветници, в качеството на представители,

предвид доклада от съдебното заседание,

след като изслуша устните становища на г-н Jensen, представляван от адв. Allan Philip; на Korn- og Foderstofkompagniet A/S, представлявано от адв. Jon Søberg, от адвокатурата на Silkeborg; на Landbrugsministeriet, EF-Direktoratet, представлявано от адв. Karsten Hagel-Sørensen; на датското правителство, представлявано от г-н Jørgen Molde, началник на управление в Министерството на външните работи, в качеството на представител; на гръцкото правителство, представлявано от г-н Ioannis Chalkias, заместник-правен съветник в Държавния правен съвет, и г-жа Elli Mamouna, адвокат в Специалното управление за производства на Общността в Министерството на външните работи, в качеството на представители; на френското правителство, представлявано от г-н Frédéric Pascal, Attaché d'Administration Centrale в Правната дирекция на Министерството на външните работи, в качеството на представител; на ирландското правителство, представлявано от г-н Damien Moloney, Barrister-at-law; на финландското правителство, представлявано от г-жа Tuula Ruunä, правен съветник в Министерството на външните работи, в качеството на представител; и на Комисията, представлявана от г-н Hans Peter Hartvig и г-н Thomas van Rijn, по време на съдебното заседание на 1 октомври 1997 г.,

след като изслуша заключенията на генералния адвокат, представени в съдебното заседание на 27 ноември 1997 г.,

постанови настоящото

Решение

1. С Определение от 10 април 1995 г., получено в Съда на 24 април 1995, Østre Landsret (Източният регионален съд) е отнесъл до Съда за преюдициално

решение по член 177 от Договора за ЕО редица въпроси относно тълкуването на правото на Общността по отношение на компенсирането между суми, платени по правото на Общността, и дългове, дължими на държава-членка, и на член 10, параграф 1 и член 15, параграф 3 от Регламент (ЕИО) № 1765/92 на Съвета от 30 юни 1992 г. за създаване на система за подпомагане на производителите на някои обработваеми култури (ОВ 1992 г., L 181, стр. 12, по-долу „Регламентът“).

2. Тези въпроси са били повдигнати в хода на производството, заведено от г-н Jensen, земеделски стопанин, който е имал право на компенсаторна плащане по Регламента, и Korn- og Foderstofkompagniet A/S (по-долу „КФК“), цесионер на друго дължимо компенсаторно плащане по същия регламент, срещу Landbrugsministeriet, EF-Direktoratet (Дирекцията по европейски въпроси на Министерството на земеделието, по-долу „Direktorat“) относно компенсиране от последната с въпросните компенсаторни плащания на висящи дългове, дължими на държавата.

Законодателство на Общността

Регламент (ЕИО) № 729/70

3. Член 4, параграф 1 от Регламент (ЕИО) № 729/70 на Съвета от 21 април 1970 г. относно финансирането на Общата селскостопанска политика (ОВ, Английско специално издание, 1970 г. (I), стр. 218)) предвижда, че държавите-членки определят институции и органи, които те оправомощават за изпълнение на разходите по членове 2 и 3. Съгласно член 4, параграф 2, Комисията осигурява на държавите-членки необходимите средства, така че определените институции и органи да могат, в съответствие с правилата на Общността и националното законодателство, да извършват плащанията по член 4, параграф 1. Държавите-членки гарантират, че тези средства ще се използват незабавно и единствено за предвидените цели.

Регламентът

4. Съгласно съображение 2 от преамбюла на Регламента, най-добрият начин за осигуряване на пазарен баланс е сближаването на цените на някои обработваеми култури в Общността с цените на световния пазар и компенсирането на загубите на доходите, причинени от намаляването на институционалните цени чрез компенсаторно плащане за производителите, които засяват такива продукти. Съгласно съображение 18 от преамбюла, е необходимо да бъдат определени някои условия за прилагането на компенсаторните плащания и да бъде определено, кога ще се плаща на производителите.

5. Член 2, параграф 1 от Регламента предвижда, че производителите на обработваеми култури от Общността могат да кандидатстват за компенсаторни плащания при условията, определени в дял първи от него. По-специално, съгласно член 2, параграф 2, алинея 2, компенсаторно плащане се предоставя за площта, която е засята с обработваеми култури или е оставена на угар в съответствие с член 7, и която не превишава базовата регионална площ.

6. Член 10, параграф 1 предвижда, че компенсаторните плащания за зърнени и протеинови култури и компенсаторните плащания за отложено задължение се плащат между 16 октомври и 31 декември след събирането на реколтата.

7. Съгласно член 15, параграф 3, плащанията по Регламента се изплащат на бенефициентите в тяхната цялост.

Национални разпоредби

8. От Определението за препращане е видно, че съгласно общите правила на датското право, публичните власти могат да възстановяват фискални задължения, които са дължими на бенефициентите на публична помощ по три начина.

9. Първо, както и всеки друг кредитор, те могат да поискат запор на помощта, дължима на техен длъжник; ако длъжникът възразява, е необходимо решение на компетентния съд. Държавата, както и всеки друг кредитор, може да пристъпи към запор по отношение на самото право на помощ; в този случай помощта се изплаща директно, както би била изплатена на всеки частен кредитор, който е пристъпил към запор. В случай че правото на помощ е предмет на няколко запора се прилагат общите правила относно приоритетността.

10. Второ, публичните власти могат да възстановят дълговете си чрез приемане на цесия от бенефициента на помощта на неговото право на нея. Когато има цесии към повече от един кредитор, се прилагат правилата относно приоритетността.

11. На последно място, публичните власти могат да възстановят дълговете си чрез извършване на компенсиране между предоставената от националната администрация помощ и задължение, дължимо на тази администрация от лицето, което има право на помощта.

12. За извършването на компенсиране от такъв вид между несвързани задължения, независимо дали в полза на публични или частни кредитори, трябва да са изпълнени няколко условия. Първо, трябва да има реципрочност между двете задължения, т.е. кредиторът в единия случай, трябва да бъде длъжник в другия случай. Второ, задължението, което трябва да се плати на лицето, което иска компенсиране, трябва да е станало дължимо. На последно място, трябва да са налице две парични задължения или две задължения, свързани със заменяеми вещи от един и същ вид.

13. Съгласно Justitsministeriets cirkulæreskrivelse № 186 (Циркулярно писмо № 186 на Министерство на правосъдието) от 22 ноември 1983 г., което е било изпратено до всички подразделения на централната администрация, не е допустимо да се извършва компенсиране между вземания, които не произтичат от Закона за собствеността и задълженията, като например: данъчни задължения, задължения за плащане на ДДС и глоби, със задължения, дължими от държавата, които попадат в приложното поле на този закон (по принцип, задължения, произтичащи от договор).

14. На последно място, Lov № 284 om ændring af forsekkellige lovbestemmelser om inddrivelse af statskrav (Законът за изменение на някои разпоредби на законодателството за възстановяване на задълженията на държавата) от 27 април 1994 г., който е влязъл в сила на 1 юли 1994 г., е позволил компенсирането на специфични търговски или екологични субсидии, предоставяни от датската държава в областите на отговорност на Министерствата на енергетиката, промишлеността, земеделието и околната среда, до не повече от 20 % от тези субсидии.

По главните производства

Датската практика по отношение на компенсирането

15. Съгласно Определението за препращане, Direktorat е извършвала компенсиране от 1978 г., по-специално, на задължения към държавата за ДДС или други финансови задължения при изплащане на дължими помощи във връзка с общата организация на пазарите на земеделски продукти.

16. С писмо от 28 юли 1992 г., Direktorat е попитала Комисията дали тази практика може да бъде продължена.

17. С писмо от 12 ноември 1992 г. Комисията е отговорила, че доколкото националното законодателство допуска такова компенсиране, тя не възразява на разплащателната агенция да прибегва до компенсиране на задължения към държавата при изплащане на помощите по отношение на търговската 1992/93 година по Регламент (ЕИО) № 615/92 на Комисията от 10 март 1992 г. за определяне на подробни правила за системата за подкрепа на производителите на соя, рапица (rape seed, Brassica napus), рапица (colza seed, Brassica campestris) и слънчоглед (ОВ 1992 г. L 67, стр. 11), при условие че националното законодателство не установява разлика между плащането на такава помощ и национална помощ, и че плащането на помощта не е направено невъзможно с националното законодателство относно компенсирането.

18. Независимо от това, Комисията е подчертала по-специално, че член 15, параграф 3 от Регламент № 1765/92 и член 2, параграф 2 от Регламент № 615/92 изискват производителят да получи пълния размер на помощта без каквито и да удръжки; следователно, според нейното становище, държавите-членки не могат да налагат, пряко или косвено, каквито и да са такси за обработване на заявленията за компенсаторни плащания, предвидени в тези регламенти.

19. След това писмо Direktorat, придържайки се към досегашната си практика, е извършила компенсаторни плащания по отношение на сумите на помощта, изплатена през 1993 г. по Регламент № 615/92 и Регламент № 1765/92.

20. С писмо от 7 октомври 1994 г. Комисията е обърнала внимание на датското министерство на земеделието на най-новото становище на нейната Правна служба в смисъл, че Регламентът забранява компенсиране между помощи на Общността и суми, които са им дължими по национални схеми или разпоредби. Меморандумът от 27 април 1994 г. от Правната служба на Комисията до генералния директор по земеделието относно проблема с компенсирането на

национални фискални задължения и помощта на Общността подчертава по-специално, че Регламентът, който има примат над националното законодателство, съдържа изрична разпоредба в смисъл, че различните плащания на производителите трябва да се правят в тяхната цялост. Освен това, механизмът за компенсиране нарушава целта на системата за пряко подпомагане на доходите, тъй като държава-членка би могла да възстанови данъчни задължения от земеделските стопани, без да спазва процедурите, които нормално са предвидени за тази цел.

21. След това писмо, макар и да е оспорвал позицията на Комисията, датския министър на земеделието е решил да прекрати извършването на компенсиране между помощи, плащани на земеделски стопани за 1994 г. по Регламента, и задължения към държавата, свързани по-специално с ДДС и други данъчни вземания.

Заявление на г-н Jensen за отпускане на помощ

22. На 9 май 1993 г. г-н Jensen е кандидатствал пред Direktorat за помощ за хектар за реколтата през 1993 г. Безспорно е, че той е отговарял на условията, определени в Регламента.

23. Тъй като, обаче, през м. декември 1993 г. той е дължал на държавата сума по отношение на ДДС, която е превишавала размера на помощта, той е бил уведомен на 20 декември 1993 г. - преди Комисията да промени своята гледна точка относно датската практика на компенсиране – че целият размер на помощта, а именно - 33 563 DKK, ще отиде за покриване на неговото задължение за плащане на ДДС.

24. Direktorat е отхвърлила жалбата, подадена от г-н Jensen срещу това решение, на основание, че компенсирането е допустимо, и че всички условия, предвидени в датското законодателство са били изпълнени.

25. След това г-н Jensen е завел дело срещу Direktorat пред Østre Landsret с цел получаване на плащането от 33 563 DKK по отношение на помощта за хектар по Регламента.

26. Според преписката г-н Jensen, който е изпитвал финансови проблеми през 1993 г., е потърсил постигане на договореност със своите кредитори, по силата на което те биха получили само процент от своите вземания. Тъй като помощта за хектар е била разглеждана като доход за целите на тази договореност, тя е била предвидена да съставлява част от общата сума, която да бъде разпределена между кредиторите, един от които е била данъчната администрация. Докато компенсирането е позволило на тази администрация да си осигури пълно плащане на своето вземане, то същевременно почти е изложило на риск изпълнението на схемата на договореността, като договореността все пак е била изпълнена, но плащанията на другите кредитори са били значително намалени.

Цесията на KFK

27. От Определението за препращане става ясно, че през пролетта на 1993 г. друг земеделски стопанин, г-н Stenholt, е цедирал на KFK годишния размер на помощта, който той би могъл да получи по Регламента, а именно - 45 574 DKK. Декларацията за цесията, е била съобщена на Direktorat, която я е взела предвид, при условие за запазване на правото на държавата на компенсирание.

28. Тъй като г-н Stenholt е задлъжнял на държавата преди датата на цесията, и тъй като неговият дълг е станал дължим преди помощта да може да бъде изплатена, Direktorat е извършила компенсирание, което да покрие вземането на държавата срещу бенефициента на помощта и е уведомила KFK, че в резултат на това последното няма да получи никакво плащане.

29. Вследствие на това KFK също е завело дело срещу Direktorat пред Østre Landsret, с искане за плащане на помощта, цедирана му от г-н Stenholt.

Преюдициални въпроси

30. Като е преценил, че е необходимо тълкуване на правото на Общността от Съда на Европейските общности, Østre Landsret е спрял производството и е отнесъл следните въпроси за преюдициално решение:

„1. Дали правото на Общността по принцип забранява на държава-членка да компенсира със сума, дължима на бенефициент на помощ по силата на акт от правото на Общността и дължими задължения към държава-членка?

2. а) Има ли някакво значение за отговора на въпрос 1 това, дали помощта по правото на Общността се плаща авансово от държава-членка, която може да претендира за възстановяване на помощта, само ако са изпълнени нормите на правото на Общността относно плащанията, и която трябва сама да покрие разходите по администрирането на схемата за помощ?

б) Има ли някакво значение за отговора на въпрос 1 това, че съгласно правилата на държавата-членка за компенсирание, има условие за извършване на компенсирането, когато е налице реципрочност между длъжника (главно вземане) и кредитора (насрещно вземане)?

в) Има ли някакво значение за отговора на въпрос 1 това, че практиката на държавата-членка по отношение на някои субсидии в областта на търговията и околната среда е установена по такъв начин, че да допуска компенсирание до размер, ненадвишаващ 20 % от упоменатите държавни субсидии?

г) Има ли някакво значение за отговора на въпрос 1, какво е правното основание на дължимото задължение към държавата, което ще бъде компенсирано?

По-специално съдията иска да знае дали възможностите на държавите-членки да извършват компенсирание, са по-големи, когато сумата, която е предмет на компенсация, или част от тази сума, е част от средствата на Общността.

3. Ако на въпроси 1 и 2а) – 2г) е отговорено в смисъл, че компенсирането е възможно по принцип или възможно при спазване на определени условия, дали

член 15, параграф 3 от Регламент № 1765/92 на Съвета трябва да бъде тълкуван като означаващ, че на държава-членка е забранено да изисква от националната интервенционна агенция да пристъпи, по отношение на даден бенефициент, към компенсаторни плащания на дължими задължения към държавата, които по принцип биха били предмет на компенсирание?

4. Дали член 10, параграф 1 от Регламент № 1765/92 на Съвета следва да бъде тълкуван като означаващ, че въпросните компенсаторни плащания трябва да бъдат плащани незабавно след приключване на процедурата по отношение на заявлението на бенефициента, или е допустимо забавяне на плащането, за да се провери дали държавата няма дължими вземания срещу бенефициента, по отношение на които тя желае да извърши компенсирание, при условие че плащането се извърши не по-късно от 31 декември от съответната година?”

По първите два въпроса

31. С първите си два въпроса националният съд по същество иска да установи, дали правото на Общността забранява на държава-членка да извършва компенсирание между сума, дължима на бенефициент на помощ, изплащана по законодателството на Общността, и дължимо задължение към тази държава-членка. Той също така иска да установи, дали на отговора на този въпрос се отразява: (i) качеството, в което държавата-членка предоставя помощта, предвидена в Регламента, и изискването, наложено с националното законодателство за реципрочност между длъжник и кредитор; (ii) следваната по принцип практика от страна на държавата-членка по отношение на компенсирането; и (iii) правното основание на задължението към държавата, което се компенсира с изплащаната сума.

32. Ищците по главното производство твърдят, че извършването на компенсирание между помощ, изплащана в контекста на обща организация на пазара, и задължения към държава-членка, е несъвместимо с общите принципи на правото на Общността. Целта на тази обща организация би била нарушена от такава процедура. Вместо наложеното компенсирание от този вид, датските власти биха могли да пристъпят, например, към налагане на заповед.

33. Обратно на това, Direktorat и датското правителство твърдят, че при отсъствието на правила на Общността по въпроса, може да продължи прилагането на националните правила относно компенсирането, при условие че те не са дискриминационни и не нарушават съответната обща организация на пазара.

34. Трябва да бъде отбелязано на първо място, че по схемата за финансиране на Общата селскостопанска политика, Общността предоставя помощи в контекста на разделението на правомощията с държавите-членки. Съответстващите на помощите суми се предоставят на разположение на държавите-членки, които трябва да гарантират правилното им управление (дело C-186/93, Unaprol/AIMA, Resueil, стр. I-3615, точка 27).

35. При сегашното състояние на правото на Общността, то не съдържа общи правила относно правото на националните власти да извършват компенсирание

между суми, изплащани по законодателството на Общността, и дължими задължения към държава-членка.

36. От друга страна, Съдът е постановил, в случай на неплатежоспособен търговец, на който погрешно са били изплатени средства, че на практика компенсирането може да представлява единственият начин, с който властите да си възстановяват тези суми (дело 250/78, DEKA/ЕИО, *Recueil*, стр. 421, точка 14).

37. Независимо от това, националните правила биха били несъвместими с Договора и с правилата относно общата организация на пазарите, ако те биха разрешили практики, които се отразяват на функционирането на механизма, използван от тези организации за постигане на техните цели (вж. в този смисъл съединени дела 36/80 и 71/80, *Irish Creamery Milk Suppliers Association*/Ирландия, *Recueil*, стр. 735, точка 15, и дело 218/85, *Cerafel/Le Campion*, *Recueil*, стр. 3513, точка 13).

38. В настоящия случай следва да бъде отбелязано, че целта на Регламента е – в резултат на премахването, след реформата на Общата селскостопанска политика, на подкрепата на доходите за земеделските стопани по силата на ценовата политика – да се гарантира пряка подкрепа на доходите под формата на компенсаторни плащания. Поради причините, изложени в точки 47 - 55 от становището на генералния адвокат, не е видно национални правила като тези, разглеждани по главното производство, които имат за цел да осигурят по-ефективно възстановяване на дължимите задължения към публичните власти, да бъдат, *a priori*, с такъв характер, че да нарушат ефективността на правото на Общността.

39. Във всеки случай, както генералният адвокат е посочил в точка 56 от своето становище, ако бъде установено, че допускането на компенсиране е довело до широко разпространени различия в третирането между различните национални правни системи, които са в състояние да поставят на риск равното третиране на производителите в различните държави-членки, законодателят на Общността ще трябва да приеме необходимите разпоредби за справяне с тези различия.

40. Независимо от това е необходимо да се установи, дали обстоятелствата, упоменати от националния съд във втория въпрос, са с такъв характер, че да повлияят на съответствието на националната практика за компенсиране с правото на Общността.

41. Първо, по отношение на качеството, в което държавата-членка предоставя помощи по Регламента, и изискването, наложено с национално законодателство, за реципрочност на вземанията между кредитора и длъжника, следва да се има предвид, че компенсирането не е изрично уредено в правото на Общността.

42. При тези обстоятелства, всяка държава-членка по принцип е свободна да определя условията, при които националните Ж власти могат да прибягват към компенсиране и да разгледат всички съпътстващи случаи.

43. Второ, с оглед на практиката, следвана по принцип от тяхната държава-членка по отношение на компенсирането, ищците по главното производство твърдят, че

начина, по който с пряката земеделска помощ, предоставена съгласно правото на Общността, компенсират задължения към държавата, е дискриминационен, тъй като равностойната национална помощ или не подлежи на компенсиране или подлежи на компенсиране само до 20 % от нейния размер, докато в случай като разглеждания по главното производство, Direktorat може да извърши пълно компенсиране.

44. Макар и да подчертава, че националният съд е този, който трябва да сравни правните норми относно земеделските помощи на Общността и тези, регулиращи националните субсидии, датското правителство счита, че тези два вида помощи не са равностойни и следователно не може да има дискриминация.

45. Следва да се има предвид, че в контекста на член 177 от Договора, Съдът не е компетентен да се произнася по съвместимостта на национална разпоредба с правото на Общността.

46. Следователно националният съд е този, който трябва да прецени, дали националните правила, приложими към компенсирането са дискриминационни, тъй като се прилагат по различен начин към суми, дължими по правото на Общността, и суми, плащани само по националното законодателство.

47. Независимо от това, Съдът на Европейските общности може да предостави на националния съд известна информация, свързана с тълкуването на правото на Общността, за целите на оценката, която той трябва да извърши.

48. Вярно е, че в специфичния контекст на Общата селскостопанска политика Съдът вече е изяснил, че, доколкото правото на Общността, включително общите му принципи, не съдържа общи правила по разглеждания въпрос, националните власти при прилагането на регламентите на Общността, действат в съответствие с процесуалните и материалните норми на своето национално право (съединени дела 205/82 - 215/82, Deutsche Milchkontor/Германия, Recueil, стр. 2633, точка 17).

49. Независимо от това, на първо място това правило трябва да е съгласувано с необходимостта от единно прилагане на правото на Общността, за да се избегне неравно третиране на производители и търговци (Deutsche Milchkontor, точка 17).

50. Второ, националните правила за компенсиране не трябва да подлагат компенсирането на дължимите на бенефициента помощи по акт на Общността и дължимо задължение към държава-члена на по-неблагоприятни условия или процедури, отколкото тези, приложими към компенсирането между вземания с чисто вътрешен произход (вж., *mutatis mutandis*, дело 33/76, Rewe/Landwirtschaftskammer Saarland, Recueil, стр. 1989, точка 5, дело 45/76, Comet/Produktschap voor Siergewassen, Recueil, стр. 2043, точка 13, и дело 54/81, Fromme/BALM, Recueil, стр. 1449, точка 6).

51. Действително, принципът на недискриминация предполага, че задълженията, наложени от националното законодателство на бенефициентите на помощи на Общността, не трябва да бъдат по-строги от тези, наложени на бенефициентите на подобни привилегии или помощи на основата на националното право – винаги при условие че двете групи получатели са в съпоставими положения, и че поради

това такова различно третиране не е обосновано обективно (Решение по дело Fromme, цитирано по-горе, точка 7).

52. На последно място, по отношение на правното основание на задължението към държавата, свързано с компенсирането, г-н Jensen твърди, че размерът на помощта, плащана от датската държава на земеделските стопани, която Ж се възстановява от Общността, на практика произлиза от собствени средства на Общността. Следователно е напълно логично Общността да забрани държава-членка да използва тези средства за възстановяване на своите собствени задължения, вместо да постигне целите, залегнали в помощта за хектар на Общността.

53. Независимо от това, тук следва да бъде отбелязано, че нито правното основание на задължението към държавата, нито фактът, че сумата, с която то се компенсира, може да произтича от собствени средства на Общността, не могат да засегнат правото на държава-членка да извършва компенсиране между фискални задължения, които са Ж дължими, и компенсаторни плащания, дължими по правото на Общността.

54. Следователно отговорът на първите два въпроса следва да бъде, че правото на Общността не забранява на държава-членка да извършва компенсиране между сума, дължима на бенефициент на помощ, изплащана по законодателството на Общността, и задължение, дължимо към тази държава-членка. Положението би било различно, само ако тази практика се отразява на нормалното функциониране на общата организация на пазарите на земеделски продукти. В това отношение, качеството, в което държавата-членка предоставя помощи по Регламента; фактът, че правилата на същата държава-членка относно компенсирането изискват извършването на компенсиране да се направи, ако е налице реципрочност между длъжник и кредитор; следваната по принцип практика от държавата-членка по отношение на компенсирането; както и правното основание на задължението към държавата, свързано с компенсирането, не са релевантни, при условие че националните власти осигуряват ненарушаването, по никакъв начин, на ефективността на правото на Общността, и че икономическите оператори се ползват от равно третиране. Националният съд трябва да определи, дали това е така.

По третия въпрос

55. С третия си въпрос националният съд по същество иска да установи дали при правилно тълкуване на член 15, параграф 3 от Регламента, на държавите-членки е забранено да изискват от националната интервенционна агенция да извършва компенсиране на задължения, дължими на държавата в случай на бенефициент на компенсаторни плащания.

56. Ищците по главното производство и Комисията твърдят, че въз основа целта на Регламента, която е да се допринесе пряко за поддържането на доходите на земеделските стопани и да се компенсират загубите в резултат от постепенното намаляване на ценовите гаранции и на възстановяването при износ, такова компенсиране е ясно забранено с тази разпоредба.

57. Датското правителство и Direktorat, от своя страна, считат, че формулировката на член 15, параграф 3 от Регламента указва единствено, че от помощта не трябва да бъдат удържани данъци или сходни такси, които биха намалили нейния общ размер.

58. Първо, трябва да бъде отбелязано, че за целите на главното производство, не е нужно да се определя, дали член 15 от Регламента забранява на националните власти да претендират за плащания от бенефициенти на помощи на Общността с цел покриване на административните разходи, свързани с техните заявления. Вида на делото, разглеждано от националния съд, е свързано с компенсиране между задължения към държавата, за която такова компенсиране обикновено се извършва, и суми, платени по правото на Общността.

59. На второ място, трябва изрично да бъде посочено, че в съображение 2 от преамбюла на Регламента изрично е посочено, че целта на компенсаторните плащания е да компенсират загубата на доходи, причинена от институционните цени като част от новата система за подкрепа на производителите на някои обработваеми култури в резултат на реформата на Общата селскостопанска политика.

60. Вярно е, че съгласно член 15, параграф 3 от Регламента, плащанията по него трябва да се извършват към бенефициентите в тяхната цялост. Независимо от това, както генералният адвокат посочва в точка 39 от своето становище, формулировката на тази разпоредба не съдържа доказателство, че законодателят на Общността е възнамерявал да ограничи значително различаващите се начини на възстановяване на задължения, които съществуват в националното право.

61. Компенсирането между компенсаторни плащания по Регламента и дължими задължения към държавата не води до намаляване на размера на помощта.

62. Следователно при спазване на условията, посочени в отговора на първите два въпроса, компенсирането не противоречи на член 15, параграф 3 от Регламента.

63. Следователно отговорът на третия въпрос следва да бъде, че при правилно тълкуване на член 15, параграф 3 от Регламента, на държавите-членки не е забранено да изискват от националните интервенционни агенции да компенсират задължения, дължими на държавата, в случай на бенефициент на компенсаторни помощи.

По четвъртия въпрос

64. С четвъртия си въпрос, националният съд по същество иска да установи, дали при правилно тълкуване на член 10, параграф 1 от Регламента, компенсаторните плащания, на които той се позовава, трябва да бъдат платени, незабавно след като интервенционната агенция е завършила проверката на заявлението на бенефициента, или плащането може да бъде отложено до извършването на проверка, дали няма задължения, дължими от него на държавата, които могат да бъдат компенсирани, при условие че плащането се извършва не по-късно от 31 декември всяка година.

65. Г-н Jensen твърди, че въпреки че националните власти имат право да определят съответните административни процедури за обработване на заявленията за помощи за хектар на Общността, тези процедури трябва да са съобразени с основните принципи на правото на Общността и да позволят помощта за хектар да бъде плащана в срока между 16 октомври и 31 декември в съответствие с член 10, параграф 1 от Регламента. Всяко забавяне на плащането на помощите на Общността би могло да доведе до дискриминация между земеделските стопани в същата държава и между земеделските стопани в различни държави-членки.

66. Direktorat, от друга страна, счита, че при отсъствието на правила на Общността относно правото на проверка, дали получателят на помощта не е задължен по някакъв начин на държавата или на Общността, всяка държава-членка отговаря за определянето на собствените си правила по въпроса при спазване на общите принципи на правото на Общността.

67. Преди всичко, както Direktorat правилно е отбелязал, макар че държавите-членки запазват правото си да прилагат националните си правила относно компенсирането, независимо от това те са длъжни да спазват правото на Общността, без да застрашават неговата ефективност или нормално функциониране на общата организация на пазарите.

68. Второ, в член 10, параграф 1 от Регламента изрично е посочено, че компенсаторните плащания на производителите трябва да се извършат между 16 октомври и 31 декември след събирането на съответната реколта. Следователно, макар че националните власти следва да извършат тези плащания възможно най-рано, те нямат законното задължение да направят това преди 31 декември.

69. На последно място, правото на Общността не забранява на държава-членка да проверява, дали тя няма вземания срещу бенефициент на помощ, които биха могли да бъдат използвани за компенсиране, при положение че компенсирането се извършва в съответствие с общите принципи на правото на Общността, изложени в отговора на първите два въпроса.

70. Съответно, отговорът на четвъртия въпрос следва да бъде, че при правилно тълкуване на член 10, параграф 1 от Регламента, извършването на компенсаторни плащания, посочени в него, могат да бъдат отложени, докато се направи проверка, дали държавата няма някакво вземане срещу бенефициента по плащането, което може да бъде компенсирано, при условие че плащането се извърши не по-късно от 31 декември от въпросната година.

По съдебните разноски

71. Разходите, направени от датското, гръцкото, френското, ирландското, финландското, шведското правителства и правителството на Обединеното кралство, и от Комисията на Европейските общности, за представяне на становища пред Съда, не подлежат на възстановяване. С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело има характер на инцидентен установителен иск в производството, висящо пред националния съд, последният следва да се произнесе по съдебните разноски.

По изложените съображения,

Съдът,

като се произнася по въпросите, поставени пред него от Østre Landsret с Определение от 10 април 1995 г., реши:

1. Правото на Общността не забранява на държава-членка да извършва компенсиране между сума, дължима на бенефициент на помощ, изплащана по законодателството на Общността, и задължение, дължимо към тази държава-членка. Положението би било различно, само ако тази практика се отразява на нормалното функциониране на общата организация на пазарите на земеделски продукти. В това отношение, качеството, в което държавата-членка предоставя помощи по Регламент (ЕИО) № 1765/92 на Съвета от 30 юни 1992 г. за създаване на система за подпомагане на производителите на някои обработваеми култури; фактът, че правилата на същата държава-членка относно компенсирането изискват извършването на компенсиране да се направи, ако е налице реципрочност между длъжник и кредитор; следваната по принцип практика от държавата-членка по отношение на компенсирането; както и правното основание на задължението към държавата, свързано с компенсирането, не са релевантни, при условие че националните власти осигуряват ненарушаването, по никакъв начин, на ефективността на правото на Общността, и че икономическите оператори се ползват от равно третиране. Националният съд трябва да определи, дали това е така.

2. При правилно тълкуване на член 15, параграф 3 от Регламент № 1765/92, на държавите-членки не е забранено да изискват от националните интервенционни агенции да компенсират задължения, дължими на държавата, в случай на бенефициент на компенсаторни помощи.

3. При правилно тълкуване на член 10, параграф 1 от Регламент № 1765/92, извършването на компенсаторни плащания, посочени в него, може да бъде отложено, докато се направи проверка, дали държавата няма някакво вземане срещу бенефициента по плащането, което може да бъде компенсирано, при условие че плащането се извърши не по-късно от 31 декември от въпросната година.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 19 май 1998 година.

Подписи